

„Szólj igazat, betörik a fejed.“

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Felelős szerkesztők és kiadók:

BOLOND MISKA és Dr. FÜLLENTŐ.

Előfizetési ára:

Egész évre 2 frt, félévre 1 frt.
Egy szám 10 krajczár.

KIADÓHIVATAL,

ahova az előfizetések és reklamációk intézendők:

Budapest VIII. Stáció-utca 6. sz.

Hirdetések árszabály szerint vétetnek föl.

SZERKESZTŐSÉG,
ahová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tezendő:

Budapest, VIII. Stáció-utca 6. sz.

A bekövetkezendő Lajosnapra.

Büszke vagyok reá, hogy itt születtem,
S fia vagyok a három bérez honának;
Jó anyám, midőn virasztott felettém,
Honvédeink babérról álmodának
S tábornüzeknél, hű bajtárskörökben,
— Gondülő telt kupákkal kezökben —
Dalolgatták éjjelente:
„Lajos bácsi azt üzente.“

S fürdött a vérben és a napsugárban
Honvéd szuronya későn, s hajnalonta;
— A népjog-szerző harcok korszakában,
Több és dicsőbb vért egy nemzet sem onta. —
S látott a világ győzelmes csatákat,
Csak titkon siró, gyászoló anyákat,
S a hir mégis azt rebegette:
„Elfogyott a regementje.“

Dehogy fogyott! hiszen itt nő helyébe,
S szintúgy helyt áll majd az ifju sarjadék.
— Fényes csillag ha dől távol ködébe,
Egy más világít, mely szint oly fénynyel ég. —
S ha újra gyúl ki majd a szent szövétnek,
S a mag kikél, mit vérrel elvetének,
Elmennek ők is küzdeni,
„Ha még egyszer azt üzeni.“

Szentül hiszem, hogy eljövend az óra,
S a korhadt elvek rendre, romba dőlnek;
Halált kiált a nép a vérszopókra,
S ünnepe lesz pokolnak, temetőnek.
Óh akkor! hogy a nagy vértenger-árba
Fülő hősök ne vesszenek hiába, —
Ne maradjon itthon senki,
„Mindnyájunknak el kell menni.“

BENDEGŰZ.

APRÓSÁGOR.

I. Rákosi Jenő.

Ö, az „—ő.“

A gyöngébbek kedvéért megjegyezzük, hogy Rákosi ezen jegy alatt szokott írni a „Butapesti Sirlap“-ban, színházi kritikákat. Azonkívül Rákosi Jenő az „Aesopus“ c. (gyász) műszerzője; a budapesti népszínház volt igazgatója; a jelenlegi igazgatónak pedig sógora; és a „Butapesti Sirlap“ szerkesztőtársa.

*

Azt meg kell neki adni, hogy praktikus ember.

Mint a népszínház igazgatója egy tekintélyes pénzösszegre téven szert, az igazgatóságot átadván sógorának, ujságszerkesztőnek állt be, és a „Butapesti Sirlap“ által képviseli a közvéleményt.

Származására nézve zsidó lévén, ebben az antiszemita világban legjobbnak találta az antiszemitizmus zászlójához szegődni, vagy a hogy ő mondaná, „a farkasokkal ordítani;“ annál is inkább, mivel ott lebegett szemei előtt a Verhovay budai háza.

*

Meg van benne a zsidó jellemű összetartás is. Sógora a népszínház igazgatója lévén, ez utóbbit minden lehető módon pártfogolja. A „Butapesti Sirlap“ csak három dologgal foglalkozik.

A lap egy harmadrésében a zsidókat üti; a második részben a népszínháznak, a harmadik részben a színésznőknek, és a „leibdichter-einek csapja a reklámot. — Egy ízben az volt Rákosi úr terve, hogy egy állandó gyűjtést rendez lapjában a népszínház számára, de utóbb elállott ebbeli tervétől, és beírta azzal, hogy a népszínház „leibsornálja“ lett a „Butapesti Sirlap.“

*

Lapjában „—ő“ jegy alatt írja a színházi kritikákat.

Legjellemzőbb az ő működése, mint kritikusk. A nemzeti színház darabjait és művészeit mindig ledorongolja; a népszínházéit meg édig magasztatja. Ha péld. egy színművet előadnák a nemzeti és a népszínházban is, akkor biztosra vehető, hogy Rákosi ilyen-formán írna kritikát a színműről:

1) A nemzeti színházban tegnap először került színre M. B. 3 felvonásos színműve „Frida.“ A mű teljesen elbukott. Tartalmatlan, lélektanilag okadatol tlan, cselekménye nem tudott sikert aratni. A jellemek teljesen elhalványulnak; a jelenetelés, a mű kidolgozása igen kezdetleges tehetségre vallanak. A szereplők nagyon gyöngén játszottak. A rendezés igen hiányos volt. A mű nem fogja magát a műsoron föntartani; kár volt előadásával a színészeket fárasztani.

„—ő“

2) A népszínházban tegnap este először került színre M. B. 3 felvonásos színműve „Frida.“ A mű teljes sikert aratott. Lélektanilag okadatolt, kitünően kidolgozott cselekménye teljes mértékben kivívta a közönség tetszését. Kiváló dicséretet érdemelnek a gondolat kidolgozott jellemzések, és a nagytehetséget eláruló jelenetelés. — A szereplők kivétel nélkül, igyekezettel és kitünő sikerrel játszottak. Művészi játékukkal méltán kiérdem-

melték a közönség tapsait. — Nagy dicséretet érdemel az igazgató-ság, a jeles kiállításért és ügyes rendezésért. A mű sokáig fog még műsoron maradni. — Ö.

Ilyen Rákosi Jenő, mint színi kritikus. Különböző reá nézve egy színész mondanása: „Rákosit, a színészek jó journalistának, de rossz kritikusnak; a journalisták jó kritikusnak, de rossz journalistának tartják.“

Hogy praktikus ember, azt bizonyítja még az is, hogy, mikor az ő rémdarabja, a néhai „Ida“ adatott elő a nemzeti színházban, ő maga írta meg a kritikát a saját daibjáról. — Persze véde magát minden dorongolás ellen, és magasztalta a művét.

Úgy halljuk, hogy ismét egy új színművet készül írni. Ám legyen. Sok minden bolondság történt már az ég alatt. Csak arra kérjük Rákosi urat, hogy ez új művét nyáron adassa elő, amikor mi már nem vagyunk Pesten.

Dr. Maurus.

Merénylet.

(Legujabb)

A népszínház legutóbbi előadásán, igazságügyminiszterünk, oh-Pauper Tivadar ellen merénylet követtetett el. A „kerész leány“ oly jelesen adatott elő, hogy ő exellentíája nem volt képes rendes fél 8 órától 10 óráig tartó álmát folytatni, amit máskor mindig megszokott tenni, háborítás nélkül...

Lári-fári.

A kecskeméti nyári szinkör pénztárát a minap délután ismeretlen tettesek föltörték, de — semmitsem találtak a pénztárban. Azt kérdezzük már most a kecskemétiektől, hogy: kire nézve szegyenletesebb ez, a szinkör igazgatóságra-e, vagy a kecskeméti közönségre nézve? Oh, Katona József szelleme!...

Metszetek.

— Az eszlári komédia idejéből. —

— Ártatlan a szegény sakter! ... Ötvös tiszta szívből mondja. — ... S a háttérben a sakter — az Igazságot sakterozza.

Ugyan hát hogyan kaczagna Rajtatok jót az átkozott, Amikor nem látjátok Most se: mit tesz? s ráfogjátok Bölcsen, hogy — nem sakterozott!

II.

Állíták, hogy Móricz színvak! Kibizonyult, hogy ez nem áll. Kitűnt, hogy mindent láthatott, Úgy, mint mondta — a kulcslyuknál.

Most egyebet kéne tenni: Megvizsgálni, hogy im' azok, Kik azt mondják: sakter nem ilt! Vajjon nem mind merő — vakok?

Kéngőz.

Csodabogarak.

A mit akartok.

vagy: a modern journalistika.

A tüntetés első napján.

(Butapesti Sirlap, Pesti Napló, Függetlenség, Pesti Pirlap stb.)

„Ma éjjel hazánk fővárosában hallatlan botrány történt. Egy fékevesztett csapat, a főváros söpredéke, fővárosunk legnépesebb utcájában kénye kedve, szerint rabolt!!

És ki oka annak, hogy ez a gyalázat megtörténhetett? Ki más, mint — rendőrségünk. Valami kétségbeejtő közönyösség a polgárok élet- és vagyonbiztonsága irányában a rendőrség részéről. Mintha csak szántszándékkal szabad tért akartak volna hagyni a rablásnak és tüntetésnek. Ha a rendőrség azonnal erélyesen lép közbe, úgy az egész tüntetést még csirájában lehetett volna megfojtani. Akkor kellett volna tel-

jes karhatalommal közbelépni, mikor a népcsoportosulás még kezdőben volt. Hanem egy olyan rendőrségtől, mint a milyen a mienk, ezt nem lehetett elvárni. Ellenkezőleg! Bámulatos cynismussal nézte, hogy miként rabolják meg a város legélénkebb részén, a becsületes adófizető polgárok vagyonát. — Mi a rendőrséget tesszük felelőssé mindazokért, amik ma éjjel történtek! A rendőrség mindennek oka! A rendőrség gyors és erélyes közbelépése által megakadályozhatta volna a történeteket; de cynismussal vegyült stupiditása most is a legkirívóabban tünt ki. — Ily események után a belügyminiszter nem tűrheti meg továbbá Thaisz Eleket stb. stb.

A tüntetés második napján.

(Butapesti Sirlap, Pesti Napló, Függetlenség.)

A tegnapi botrány ma éjjel ismétlődött. És ki oka annak, hogy e szegyenletes botrány ma ismétlődött? Ismét a — rendőrség.

Ismét kitűnt, hogy a magyar rendőrség a legbrutálisabb és leggyarlóbb rendőrség Európában. A legkíméletlenebb brutalitással és önkényes zsarnoksággal bánt a tömeggel. A helyett, hogy szabad lefolyást engedtek volna a csöselék dühének, erélyes, söc brutális közbelépése által elmérgesítette az ügyet. Jelenlétével és föllépésével mindenütt csak akadályozták a zavargás csöndes lefolyását. — Hát van-e a világon még egy ilyen rendőrség, mint a mienk?!...

Reméljük, hogy a belügyminister ur be fogja látni, hogy Thaisz Elek csak bitorolja helyét!... stb. stb.

Kóbi.

— Mintha a Cshil-lag Teréz hőtlén letthe hozzám, és kikürtisztülködte magát, azóta vadjok én edj rettenetes — anteszémita.

*

— Aztat tapasztalok, hojd mégis csak rosszabb, ha a magyarok csinálják edj „krávál“; mintha a külföldi ójságok csinálják edj ungarnkra vál.

*

— Hojd ha nem lettem volna edj anteszemit, hát most csinálnék magamnak edj — öveges bolt.

*

— Az utóbbi „kraválok“ban kitönte, hojd a lakatos — és pék legények, vannak a legnagyobb — „kravál majszterok.“

*

— Mastan inkább lennék én edj otczaseprő, mint edj rendőr felügyelő.

*

— Az ójságíró oresságok, de különösen az enyim barátom, a Verhovaj ór, nagyon forcsa emberek megvannak. Mikor a rendőrség gorombán bánja a néppel: szidják a rendőrséget; ha a rendőrség nem gorombán bánja a néppel: akkor még jobban szidják. Már most hojd bánjanak a néppel? Aztat tartok, hojd akkor mégis csak jobb, ha gorombán bánja a rendőrség a publikommal...

*

— A Sziládjai Dalfi barátom engem is látta a tüntetők között. Kérdezi tőlem, hojd hodjan mertem én is tüntetni, mikor én is megvadjok edj: zsidó? — Hát, nem tudsz, te Dalfi, — mondok én, — hojd az enyim nagybácsi: edj — öveges, a három dab otczába benne?

*

— Aztat parancsolta a nagyságos Thaisz oresság, hogy a rendőröknek szabad lúni is. Aztat hiszek én, hojd: meg vadjunk mink már ódj is lúve.

*

— Mikor aztat olvasok az ójságokban benne, hojd Spanyolországban kitürte a lázadás; az mindig annyit megjelent elüthem mintha az állana benne, hojd: a — Románia készlődi magát.

— A Kolerá oresság ellen is mastan a legjobb por megvolna, a — lőpor.

— Az „Östökös“-be is mast oljan képek meg vannak, hojd az edj nyomoróság; jobb megvolna, ha semmi képet nem volna benne; mert így csak edj: — képtelenség lenne, és nem edj nyomoróság is.

Zsidó szerelem.

— Egy zsidó gavallér naplójából. —

Óh, emlékszem most is reája!

— Csak ő volt, és én egyedül —

Óh, mennyi fényes, szép emléket Birok e nap emlékeül!

Aranyszinben szállott a nap le,

Aranyos voltál, édesem!

... Ennyi gyönyör, ennyi szinpompa,

Mikor juttand még énnekem?

S szerelmeit vallék, hő szerelmet.

... Óh, édes volt azt hallani!

Es oda omlott ő karomba,

Oda omlottak bájai.

Beh könnyű volt a — súlyos termet,

Beh szépek voltak a kacsók!

Gyémántgyűrű tiz is az ujján...

Hogyne illnék rájok a csók?

Remegve tartám, átölelve, —

Nyakamba fonva a karok...

Önfeledten pihent ölemben...

Mennyi öröm...! Jaj meghalok!

Körülnéztem, — senki se' volt más,

Csak én és ő a lomb között...

Még a hold is, talán irigy volt,

Az is felhőbe rejtőzött...

És én, óh, ekkor... mondhatatlan...

Megfogtam egyszer még kezét...

Azután szépen — zsebre vágtam,

Minden, de minden — ékszerét!

P—s M.

Fiatal óriás.

A helyzet magaslatán.

No nézze meg az ember! Még az a mihaszna nyiregyházi törvényszék tisztára felmentette a saktereket. Ezt már nem hittem volna! De ugyan ki az ördög gondolna olyas valamit, hogy holmi országfutó sakter népségért olyan erősen ötvösködjének, akárom mondani: kardoskodjanak? Azután meg a szegény Móritzkat is annak a vérszopó apjának a kezire játszották. No képelem, milyen szeretettel viszi szegénykét, mint a héja a pacsirtát. De megis bosszultam magam némileg ennyi hajmeresztő igazságtalansághallatára, mert a kajdacsí futyuló zsidónak ugyancsak az inába uszitottam a Burkust meg a Rajnát; csakugy potyogtatta a sok gyűszüt, kapcsot, szatyíngót és több efféle drágaságot a nagy ugrálásában; teli van a falu ékszerekkel, a Kalamász Juczinak tizenöt gyűrű is piroslik az ujjain. Kaptam is érte ovátiót, még pedig akkorát, hogy ha Verhovaynak a fülibe megy a dolog, hát sárga lázba esik az irigységtől, hogy a táborszáju üveges zsidó reperálná meg az okuláriumját.

De azt hallom, hogy ez az én heccem kis miska még ahhoz, a mit Budapesten eszeltek ki a kolompos urak. Már ott a boltokat is üritgetik. Boldog népség! Ha én most már cassinói tag lehetnék, milyen buzditószónoklatot tartanék onnan az ablakból a jogosan méltatlankodó hazafiak csoportjához. Mi leánétek ti akkor én hozám Istóczy et Comp? Schifli! Én ragadnám kezembe a vezér szövetneket, s vezetném a diadal és tréber-ittas honfiakat egyenesen a schiffmansplatzi bazár palotáit felgyújtani s ha már dicső munkánkat itt bevégeztük vala, akkor el! egyenesen Palestinába. Tudom, hogy ekkor telegráfon küldené utánam Bi-mark a fekete sas rendet, s még talán az „olle Wilhelm“ valami új rendjelet, p. o. a „sárga griffmadár“ vagy a „fehér holló“ rendet alapítaná a tiszteletemre. De még ez hagyján! Hanem azt csudálom, hogy az a szivek és vesékbe látó Demosthenes, az Ütvös képviselő-ügyvéd-zsidóvédő tudós Cicero (ejnye de hosszú titulus! . . .) most nem rukkol elő szónoklatával, tudományával és mindenféle kurázsijával, hogy bizonyítaná be a tömegnek, hogy a sakterek oly ártatlanok, mint a ma született bárány. Bizony ellisztelt ő kigyelme az áradat elől úgy, mintha soha Budapesten nem lett volna. Azután meg az a jeruzsálemi államügyész, a Szeiffert, az se mutogatta magát, a mint hallom. Hát csak úgy potyára rakták zsebre azt a tenger pénzt? No megálljatok! Ha Palesztinával végeztem, egyenesen titeket kutatlak fel, ha mindjárt a föld alá búvtok is, s azután akkor kiabáljatok a Jehovához segítségért, nem ment ki a körmöm közül, ha mindjárt az összes zsidó pátriarcha-gárdájával rukkolna is elő a védelmetekre. No nézze meg az ember!

Borteleki nömöss Ivó Dániel úr

LEVELE

a tekintetes Ujságfundáló urhol.

Megszüntek jaz kutya napok Nyiregyházán. A szögény sakterek ártatlansága törvényszerint kibizonyosodván, immán szabad levegőt nyelnek. Csoda, hogy ezt is az úr Istentől kinzásnak nem tekintik. Lapu helyett mindegyik bankót kapott a szabad jordányoktól, nem a talpára, hanem a zsebjebe, hogy ezeatul mutogathassák magukat mint zsidó mártírok. Az egyik ártatlan jebi, vagyis a Scharf fiával az Móriczval mentek egyenesen Budapösre magukat mutogatni, hogy az apjának mijen majma van. Az ujságok tele irvák, hogy egyik-másik skribler mijen szerencsés vót velök szembe beszállni. Mijen nagy öröme van a lapoknak, hogy Móriczknak megtevezet a főváros, az állatkertben a kigyók és krokodilusok, mert ő ezeket eddig kétlábu álla+oknak hitte; meg hogy milyen módon öntötték bele az hazugságot a megyeházán. Valami „Pesti Pirlap“ meg szömtelenül azt is hozzá teszi, hogy a híres Móriczka azt mondta, hogy nem megy vissza jaz „gazemberekhez.“ Én csak azt mondom annak a „Pesti Pirlapnak“, hogy jó lesz nem tömjényezni annyira a zsidóságnak, mert utoljára ők is megszokják a dolgot és elnem óvassák többet azt az úságot s kerülük a környékit mint jómagam. Ammár csakugyan utállat!

Most óvasom az ujságokból, hogy zenebona van a főváros kebelében. Memmonttam én azt a barátkáplálynak is, hogy a nipsig nem fogja túrni ada fent azt a Scharfot. Hát bizony esunya dolog biz az, hogy akadnak olyanok, a kik a szegény

népséget bujtogatják az ablakok beverésére. Mert avval nem használnak sem a magyaroknak, sem pedig a zsidót el nem riasztják. A ki magyar zsidó, és itt született, meg becsületes ember, azzal kezét kell fogni. Az akasztófára való pedig ugyis hurokra kerül. Nem köll annak sem kő sem tégladarab. Hanem hát ebbe jaz zavaros komédiába, mint hallom, magok a zsidók vannak, mint tejfölből a légy bemártva, mert néme-lyikök az utcán nem tud békivel menni, hanem erőnek erejével kötődik az keresztény pógártársba, mert megvan győződve róla, hogy a szuronyok majd megvédik, s mindig neki lesz igazsága, miután a zsidóság van még ez idő szerint kissebbségben. Ugy látom, hogy a henczeges már vérében van a zsidónál! — Azt kívánom tehát jó lesz felhagyni vele, s ha vérenek nem tud parancsolni, jó lesz valami felcserhez menni operáltatni magát, mert tulságba mennek. — Jobbulást kíván

B. Nömöss Ivó Dániel.

Az istvántéri Dávid Klein és az ő onokhája az Izidor.

— Tháti, sog' emol mit megérdemelnek azok a zsidók a khik a kravallban szinthen ablakhok bevertek, meg a bolthokat bethürtek?

— Mein Sohn bist du gescheidt? Azok a zsidók nem éppen bünösök, mert ők haszonból megcselekedték a gójok rovására.

A „Butapesti Sirlap“ egyik minapi vezércikkéből.

Az ítélet!

A sakterek föl vannak mentve! Nem e a „Butapesti Sirlap“ nagy befolyásának tulajdonítható ez? Mindenki tudja, hogy a „Butapesti Sirlap“ dajkamesének tartotta a rituális gyilkosságot kezdettől fogva. (Igen, az előfizetések idején.) — Mindazonáltal azonban mégis, oly gondolatok nyomulnak önkénytelen is előtérbe, amelyek nem engedik meg, hogy a nyiregyházi törvényszék ítéletébe belenyugodva, letegyük a tollat, és kizárólag ismét a népszínház felé forduljunk. . . .

. . . . Hol van Solymosi Eszter? Ez a kérdés. Mert hogy a dadai hulla nem a Solymosi Eszteré, azt a „Butapesti Sirlap“ kezdettől fogva állította.

Hol van tehát? — A népszínház koristánói között bizonyára nincsen. Ha pedig nincsen a népszínházban, ugy okvetlen — zsidó kezekben van. — Ugy von; Solymosi Eszter zsidó kezekben van. Minden körülmény ezt bizonyítja. Külön extra tudósítónk nem látta, Rákosi Jenő úr (!) nem látta, Evva úr nem látja, — ergó: zsidó kézben kell lennie.* — A rituális gyilkosság minden okos ember szemében dajkamese. Valószínű, csaknem bizonyos tehát hogy: Solymosi Eszter, a zsidók aljas célokra — eladták. Igen, eladták. A dolog tiszta és világos, mint a nap. Aki e sorokat elolvasta, lehetetlen hogy meg ne győződött legyen állításunk igazsága felől (!?)

Mig a rituális gyilkosság hihetőségével lehetett előfizetőket szerezni, addig nem

*) Ejnye be furcsa logika ez! a szedő

akartuk ezt nyilvánosságra hozni; most azonban, minthogy a fölmentő ítélet kivan mondva, minthogy továbbá ezzel már nem lehet előfizetőket fogdosni, minthogy végre a „Sületlenség“ példájára nekünk is valami új csalétekekkel kell föllépünk: ez okoknál fogva föltártuk őszinte (!) és minden körülmények által igazolt véleményünket és meggyőződésünket, hogy: Solymosi Eszter a zsidók eladták — aljas célokra és Wolner, a koldus zsidó volt az ügynökük!

Másnap Rákosi és Kaás találkoznak az utcán.

— No, komám, — mond Rákosi — tegnapi cikkünket senki sem vette komolyan. A lapok meg figyelemre sem méltatták. — Jobb lesz szépen csöndesen maradni . . .

Műirály a vidéki lapokban.

— Pírodalom. —

(A „Veszprémi függ. Hirlap“-ból) „Lenkeyné magántánca oly kitünő volt, hogy szemlélőnek lába kellett, (!) hogy mozgásba jöjjön, látván (!?) e kitünő mozdulatokat.“

(A „Szabolcs“-ból)

Figyelmeztetés. — Olvasóink még nagyobb részben restanciában vannak. Tessék már végre egyszer fizetni! Eddig csak 2-3 előfizető küldte be az előfizetési díját, a többi mind restáns. Nekünk egy szám 3 krajcárba kerül, és ez 1000 példánynál 3000 krajcár. Mindenki tudja, hogy nekünk, 3000 kr. nagyon sok költség; a zsidó befolyás és nyomás következtében csak nehezen vagyunk képesek fönnállani. Tessék tehát fizetni, mert a pénz kell; most már — m u s z á j. Vagy tessék elfogadni és akkor fizetni, vagy nem elfogadni. Alig birunk már fönnállani stb. stb-effélék.

Csoda bogarászat

Antiquár magyarság.
(1883-ból)

„Mindenféle könyvtárak kerestetik“ (!)
Müller J. ódon dász
IV. Keeskeméti-utca 8. sz.

Hirlapnyiróik.

— Jaj, jaj, jaj rendőr, nagybajom támadt, segítsen!

— Mi történt?

— Valaki hátulról a köcsöglapomat beütötte! Jöjjön fogja meg!

— Merre szaladt?

— Azt már nem tudom, de jöjjön hamar és keresse fel, mert azt a szégyent fényes nappal nem türetem. Én hirlapnyiró vagyok, a „Pesti Pirlap“ nyirója!

— Ha ön még aztsem tudja merre ment, hát hol keressen?

— Önnek tudnia kell, azért rendőr!

— Nevetséges! Hát kopó vagyok én, hogy a nyulat kiszaglásszam?

— Hallatlan, vakmerő grombaság! Ezért a holnapi lapokban, rettenetesen kikap a rendőrség!

SZÍNHÁZ

Népszínház. — A mult hét zavaros napjaiban a legnagyobb tüntetés a népszínházban történt. A tüntetőknek megállapodott jeleik voltak és szüntelenül tenyereiket csapdosták össze. — Rendőrségnek nyoma sem volt. — A hivatalos minőségében jelenlevő rendőrfelügyelő pedig — óh, hallatlan botrány! — a tüntetőkkel tartott, és vezetője volt a mozgalomnak. —

Emberélet nem esett áldozatul, csak két óriási csokorra való rózsza — tétetett tönkre. A rend csak 10 óra után állott helyre, amidőn a tüntetők, heves és zajos „Éljen Ist. . .” — akarom mondani: „Éljen Pálma y Ilka” kiáltások között szétoszlott. A tüntetők közül csak egy néhány hevesvérű fiatal ember sebesült meg; többnyire nehéz sérülések a szív táján, a hová két villanyos (szem) golyó hatolt be. — Reméljük, hogy a belügyminister, be fogja látni, hogy ily körülmények között, Pálma y Ilka nem maradhat meg állásában.

Ezekből az olvasó már sejtethi, hogy a bájós Ilka megkönyörült végre rajtunk, pesti levegő martyrjain, és kiszakította magát ischli idylleiből, visszatért hozzánk és visszahozta régi jókedvünket.

A „kertészlány”-ban, „Mikhaéla” szerepében lépett föl először. Nekem úgy tetszett, hogy az egész népszínház átváltozott. Még a gázlángok is másképpen égtek. Egyik szomszédom pláne azt kérdezte tőlem, hogy „mióta van itt a népszínházban villamos világítás? mert ő csak ma látja először?”

A jámbor ur ugyanis Pálma y Ilka szemibe tárt belenézni, és azért hitte hát, hogy ő villamos világítást lát.

Egy másik úr meg azonnal médiummá lett. — A rendőrség nem fogja kiutasítani a bájós magnetizátort. . .

Hanem hát a népszínház igazgatósága is dicséretet érdemel, a miért kárpótolni igyekszik a közönséget a nyári „mort saison”-ért. Nemsokára ismét a kedves Hegyi Aranka művészetét fogjuk bámulni, költői szépségű Hoffmann meséiben. Reméljük, sőt elvárjuk, hogy a közönség nem fogja elmulasztani az élvezetes előadást: Hegyi Arankát bámulva, Vidor énekét magasztalva, Soly mosit tapsolva, és Kassain nevetve fog gyönyörködni Offenbach hattudalán.

Mert erre nézve mérvadó, Pauper Tivadar. A derék minister, minden darabnál pompásan — alszik; csak a „Hoffmann meséi”-nél nem! . . .

Hirek.

— A „Budapesti Sirlap”-nak csak a fele fog foglalkozni a népszínházzal; a másik fele csak a — tagjainak fogja csapni a reclamat.

— A Tisza ministerium megbukik, és helyébe egy Eötvös kabinet lép; ame-

lyikben Pauler lesz az igazságügyminiszter, és Bary az ő államtitkárja.

— Recsky Bandi és Henter tanfelügyelőknek nevezetnek ki, a zsidó gyermekek „kitanítására” (Ezt csak a „Budapesti Sirlap” hitelt érdemlő értesülései alapján közöljük. :)

— Verhovay, a Tisza megbuktatásában való közreműködése jutalmául, Eötvös Károly államtitkárává nevezetik ki: minek következtében, Istóczy és Ónody, Verhovayra fogják az Eszter rituális legyilkolását.

— A külföldi, főleg a német „sornálok” belátják végre, hogy kutyauगतás nem hallatszik a menyországba; és hazánk elleni piszkolodással.

Szerkesztői sugások.

P. M. Tasnád. Köszönöm. Soraidra a napokban válaszolok. — Cs. J. Baja. Most már minden bizonytal. — M. H. Szeged. Szót sem érdemel. — P. B. E—r. Várta de nem jött. — X. Y. Eger. Ily hiábavalóságokkal nem foglalkozunk. — M. L. Sz. Fehérvár. Először küldje be, addig mitsem mondhatunk. F. L. H. M. V—ly. A lapokat utnak indítottam, ön azonban nem, pedig a tárca is készen van, addig azonban nem küldhetem, míg a csere meg nem történt. Több kéziratról jövőre.

Kiadói szó.

Hátralékban levő t. előfizetőinket tisztelettel kérjük, szíveskedjenek az összeget mielőbb beküldeni, mert ellenkező esetben a jövő számot részükre már meg nem küldendjük.

Halálozás következtében a képtárgyunk mai számból sajnálatunkra kimaradt.

A kiadóhivatal.
VIII. Stáció u. 6. sz.

MATKOVITS SÁNDOR

Írói néven: BARNASÁNDOR.

A „Füllentő”-nek halottja van

Egy nagy tehetségű, reménydús szellem szállt sirba.

Barna Sándor, a „Füllentő” társszerkesztője, f. hó 14-én reggel meghalt. A megdöbbentő gyászhir oly mélyen sujt bennünket, az elhunyt barátait, hogy a méltó fájdalom, nem képes alkalmas kifejezést adni érzelmeinknek. Csak néhány rövid szóban akarjuk tehát összefoglalni, hogy Barna Sándor elhunytával, kit vesztettek el ismerősei, barátai és a magyar irodalom.

Egy húsz éves életet oltott ki a kegyetlen halál.

Egy szív szünt meg dobogni, amelyhez jóság és nemeség tekintetében kevés hasonló található. Egy oly fiatal ember múlt ki benne, a kinek tehetségénél és képességénél fogva, fényes jövőt ígértek.

Azt mondják: „poeta non fit, sed nascitur”. Eközmondás igazságát legfényesebben az elhunyt bizonyítja. Már mint 12 éves gyermek tünderregéket és elbeszéléseket irt az öreg Bucsánszky Alajos számára. 15 éves korában versek jelentek meg tőle, a „Budapestben”. A lángelméjű és költői lelkű

ifju 16 éves korában „Kis Mulattató” czim alatt egy ifjusági lapot szerkeszt, amely ifjusági lap két teljes esztendőn keresztül az ifjuság nevelője, kedvence, barátja volt. A 18 éves ifjunak a Révai testvérek kiadják egy jeles ifjusági munkáját, a „Koszorút”. —

De a magasratörekvő szellem nem érte be ezzel. Magasabbra vágyott. Fölhagyván az ifjusági lap szerkesztésével, a 19 éves ifju „Oroszlán” czimű élelzetlapot indít meg, a „Fliegende Blätter” szellemében; mely azonban kellő pártfogás hiányában a „Füllentő”-be olvadt bele.

Ekkor egy szerencsétlen kimenetelű betegség a lángészt megakadályozta fényes pályáján; egy veszélyes tüdővész két havi betegség után a halálos ágyra terítvén őt.

És ez ifju, most a ravatalon nyugszik. Jóságtól sugárzó szemei behunyva, . . . szelid arcának vonásai a haláltól nem változtatva Szülei siralmára, barátai gyászára, ismerősei sajnálatára, és a haza, az irodalom veszteségére múlt ő ki. .

Legyen neki a föld könnyű!

A „FÜLLENTŐ” szerkesztősége.

Előfizetési felhívás

FÜLLENTŐ-re.

A magyar parlament megelégette a dicsőséget. Jön a canicula, hátat fordít a munkának. Történhet akármi; ő reá nem tartozik: Ő aludni megy, s aki alszik az nincs itt; s aki nincs itt, azt nem lehet kérdőre vonni. Ilyen körülmények között kétszeres szükség van olyan gyakorlott őrszemre, mint amilyen a „Füllentő”, aki sohasem alszik, sohasem nyugszik, hanem mindig éber őrzője a magyar nemzet érdekeinek testtel lélekkel; s amint lát vagy hall valamit, azon-

nal ott terem és kérlelhetlenül megvilágítja az igazság fátylójával; de úgy, hogy másrészt a félszepségek ostromozásával, azoknak föltüntetésével a derült kedély megőrzését is hivatásává teszi. . . S ha a szavak, ha a poeta nem elég, segítségére hívja a piktort (pedig az sokba kerül ám!) s annak varázsónjával juttatja célra eszméit. S mindennek dacára a „Füllentő” előfizetési ára: Julius-decemberre (fefév) . . . 1 frt.

Az előfizetések — legcélszerűbben postautalvánnyal — a kiadóhivatalhoz (Budapest VIII. Stáció u. 6. sz. intézendők.

Mutatvány-számot kívánatra ingyen és bérmentve küldünk; de előnemfizetés esetében kérjük visszaküldeni.

Gyűjtőknek ő beküldött előfizető után tisztelet-példánnyal szolgálunk.

Egerben, szervita-utca 393. sz. alatti sarokház, szabad kézből jutányos áron eladó. Bővebb értesítést levelezési lapon ad a szerkesztőség. Budapest VIII. stáció-utca 6. I. em. 35.

Egerben a speciál-utczában Mayer Vilmos-féle ház, mely körülbelül 8—9 szobából, 3 konyhából, nagy pinczéből stb. áll, 6200 frtért kedvező feltételek mellett örökön eladó. Bővebb értesítést ad levelezési lapon a kiadóhivatal, Budapest, VIII. Stáció u. 6. sz.